

Arrest

nr. 61 833 van 19 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 29 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE loco advocaat B. SOENEN en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Armeens staatsburger van Armeense origine te zijn. U werd geboren op X in de Armeense stad Talin, waar u ook geregistreerd was. Op 2 december 2000 huwde u op traditionele wijze met I.(...) S.(...) (O.V. X). Op 17 december 2000 liet u dit huwelijk ook officieel registreren in Talin. Sinds 2007 bent u lid van de Armeense politieke oppositiepartij HHSh.

Uw problemen begonnen toen er op 27 januari 2008 in Talin een meeting plaatsvond waarop Levon Ter Petrosyan een toespraak hield. Tijdens deze meeting ontstond een gevecht waarbij een man in elkaar geslagen werd, die zich provocatief gedragen had. De volgende dag, op 28 januari 2008, kreeg u een officiële oproeping om u voor ondervraging aan te melden op het politiebureau van Talin, wat u

die ochtend ook deed. U werd er echter niet enkel ondervraagd maar ook hard in elkaar geslagen en onder druk gezet om te bekennen dat u ook bij het gevecht van de vorige dag betrokken was geweest, wat evenwel niet het geval was. Omdat men begreep dat u niet zou bekennen, liet men u tegen de avond uiteindelijk toch gaan. De volgende dag, op 29 januari 2008, werd uw vader eveneens door de politie opgeroepen om zich te gaan aanmelden. Hij werd gedurende enkele uren vastgehouden, maar nadat op basis van videobeelden bleek dat jullie niets met het gevecht te maken hadden gehad, werd hij vrijgelaten. Op 19 februari 2008 nam u als lid van de lokale kiescommissie deel aan de presidentsverkiezingen in Talin. Na de verkiezingen ging u samen met andere opposanten naar Jerevan om er deel te nemen aan de verschillende protestacties. U was ook op 1 maart 2008 bij de protesten in Jerevan aanwezig toen de ordediensten slaags geraakten met de manifestanten. Zelf deelde u eveneens in de klappen, waarna nu naar het huis van de zus van uw grootmoeder in Jerevan vluchtte voor verzorging. Daar nam u ook contact op met uw vrouw om haar op de hoogte te brengen van wat er was gebeurd en haar te waarschuwen voor een mogelijke inval bij u thuis. Ze deelde u echter mee dat de ordediensten reeds bij haar binnengevallen waren. Daarom besloot u uw gezin tijdelijk elders te laten onderbrengen door een neef van uw vrouw totdat de noodtoestand opgeheven was. Zelf bleef u in Jerevan, afwisselend bij de zus van uw grootmoeder en bij een vriend in Parakar, vooraleer u in mei 2008 uit schrik voor een arrestatie naar Oekraïne vluchtte, waar u verbleef bij de grootmoeder van uw vrouw. Vanuit Oekraïne onderhield u contact met uw thuisland en toen u vernam dat de situatie in Armenië bekoeld was, keerde u in mei 2009 opnieuw naar huis terug. Twee dagen na uw aankomst in Talin, werd u ontboden op het politiekantoor. Daar probeerde men u er in een gesprek van te overtuigen afstand te nemen van uw politieke activiteiten omdat deze toch niets zouden opleveren. Ook de neef van uw vrouw, G.(...) S.(...), die op dit politiekantoor werkte, was deze mening toegedaan. Hierna probeerde u zich gedeisd te houden en was u enkel in het geheim nog politiek actief. Een tijd lang kende u dan ook geen problemen meer, maar in de lente van 2010 staken nieuwe problemen de kop op. Net als uw broer werkte u in de familiezaak van uw vader als meubelmaker. Omdat u een medewerker van de belastingdienst maandelijks geld toestopte, had u steeds zonder registratie kunnen werken. In de lente van 2010 kreeg u echter de belastingdienst over de vloer, die u beboette en u verplichtte om zich te laten registreren. Toen u vervolgens uw registratie in orde wilde brengen, zorgde dit opnieuw voor problemen. In eerste instantie werd u gevraagd de procedure af te wachten, wat u ook deed. Ongeveer een maand later kreeg u de melding dat u eerst toestemming moest vragen aan de politie om te mogen werken vooraleer de registratie in orde gemaakt kon worden, wat uiteindelijk niet gebeurde. Begin juli 2010 vertrok u op een ochtend naar Jerevan om er goederen te gaan ophalen. Kort na uw vertrek vielen de ordediensten uw huis binnen en hielden er een onofficiële huiszoeking. Uw broer verzette zich hiertegen en werd daarom geslagen en uiteindelijk meegenomen naar het politiebureau. Daar werd hij gedurende enkele uren vastgehouden en mishandeld. Uw vrouw bracht u telefonisch op de hoogte van wat er gebeurd was en u besloot niet meer naar huis terug te keren. Enkele dagen later, op 14 juli 2010, vertrokken uw vader en broer met de auto naar Jerevan om u op te zoeken. Onderweg, ter hoogte van Ashtarak, versperden twee politiewagens hen de weg. De agenten waren op zoek naar u en hoewel uw vader hen vertelde dat hij niet met u maar met uw broer, Romen, op weg was, namen ze hen beiden mee naar het politiekantoor van Ashtarak. Uw vader lieten ze uiteindelijk gaan, maar uw broer bleef aangehouden en zit tot op de dag van vandaag in de gevangenis. Na zijn aanhouding probeerde uw vader te achterhalen waar uw broer vastgehouden werd en welke beschuldigingen hem ten laste werden gelegd, echter tevergeefs. Na twee maanden nam uw broer uiteindelijk zelf contact op vanuit de gevangenis. Kort na de arrestatie van uw broer vond er in jullie huis in Talin een officiële huiszoeking plaats, waarbij men op zoek ging naar maskers en eurobiljetten. Tijdens deze huiszoeking werd echter niets gevonden. In september 2010 werd uw moeder, die al ruim 30 jaar directrice was van de kleuterschool in Talin, plots zonder reden ontslagen. Kort daarna werd ook uw zoon van dezelfde school geschrapt. Op 2 december 2010 had het proces tegen uw broer moeten plaatsvinden. Hij werd beschuldigd van betrokkenheid bij een groepsoverval op een bejaard koppel uit Etchmiatsin, waarmee hij echter niets te maken had. Zelfs het beroofde koppel verklaarde dat uw broer niet bij de daders was. De rechtszaak werd echter meermaals uitgesteld en tot op heden heeft ze nog steeds niet plaatsgevonden. Uw vader heeft gepoogd om uw broer tegen betaling vrij te krijgen, maar dat werd door de autoriteiten geweigerd. De enige manier om uw broer vrij te krijgen is door u zelf in ruil te gaan aanbieden. Uw broer verzocht u echter om samen met uw gezin te vluchten, wat u uiteindelijk ook besloot te doen.

U verliet Armenië samen met uw gezin. Vanuit Jerevan, waar u tot dan toe verbleef, nam u op 14 januari 2011 samen met uw gezin en een smokkelaar het vliegtuig naar Oekraïne. Daar verbleef u tot 25 januari 2011 bij de grootmoeder van uw vrouw, waarna jullie met een auto naar België reisden. U bereikte België op 26 januari 2011. De volgende dag, op 27 januari 2011, diende u een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Armenië problemen had met de autoriteiten omwille van uw politieke activiteiten voor en uw lidmaatschap van de oppositiepartij HHSh. Deze problemen manifesteerden zich in de aanloop naar de Armeense presidentsverkiezingen van 19 februari 2008 en zouden tot op vandaag blijven voortduren.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, blijkt dat Armenië een meerpartijenstelsel heeft waarin politieke partijen activiteiten (bv. leden werven, fondsen verzamelen, hun gedachtegoed uitdragen, oppositie voeren in het parlement) kunnen ontwikkelen. Tijdens kiesperiodes is er sprake geweest van een verhoogde spanning, die gepaard kon gaan met intimidaties en kortstondige arrestaties. Na de kiesperiodes normaliseerde de situatie weer, zo ook na de presidentsverkiezingen van begin 2008 die turbulenter dan gewoonlijk zijn verlopen en uitzonderlijk een langere nasleep kenden. Sinds voornoemde politieke gebeurtenissen van 2008 zijn de Armeense autoriteiten restrictiever bij het toelaten van manifestaties. Hoewel vele manifestaties zonder incidenten verlopen, kunnen deze soms op schermutselingen uitlopen en zo tot kortstondige arrestaties leiden. Betrouwbare en gezaghebbende bronnen zijn echter van mening dat er actueel in Armenië geen situatie van vervolging omwille van politieke redenen is, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke gevallen, waarvan kan gesteld worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden.

Gelet op wat voorafgaat en in het licht van alle elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, zijn de door u beschreven ernstige moeilijkheden die u in de lente van 2010 zou ondervonden hebben (zie CGVS p. 6, 16-18 : herhaalde huiszoekingen, meerdere arrestaties en mishandeling van uw familieleden, valse beschuldigingen ten aanzien van uw broer en zijn langdurige opsluiting in de gevangenis, in de nasleep van uw betrokkenheid bij de politieke gebeurtenissen van 2008 en als gevolg van uw lidmaatschap van en uw politieke activiteiten voor de partij HHSh) niet aannemelijk. Bovendien brengt u zelf geen overtuigende, concrete bewijsstukken aan die de door u beschreven ingrijpende problemen bevestigen, terwijl dit van u verwacht kan worden, gezien dergelijke gegevens volgens de informatiebronnen van het Commissariaat-generaal, waarvan bijlage aan het administratieve dossier werd gevoegd, hoe dan ook voorhanden zouden moeten zijn, gelet op de ernst van de moeilijkheden die u zichzelf toeschrijft. Uw rijbewijs, huwelijksakte en de geboorteaktes van uw vrouw en kinderen bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw eigen identiteit en die van uw gezin, die echter niet betwist worden, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. Uw partijkaart en die van uw vrouw tonen enkel aan dat jullie sinds 2009 lid waren van de partij HHSh, wat evenmin in twijfel getrokken wordt. Uw militair boekje bevat louter informatie aangaande uw militaire loopbaan en uit het diploma van uw vrouw blijkt enkel dat zij haar opleiding als lerares lager onderwijs voltooide. Beide documenten hebben bijgevolg geen enkele bewijskracht ten aanzien van de door u aangehaalde problemen. De convocaties op naam van uw vader, ten slotte, staan enkel dat uw vader in januari 2008, in de aanloop naar de presidentsverkiezingen van 19 februari 2008, door de politie opgeroepen werd, wat evenwel niet in twijfel getrokken wordt. Dit document heeft echter geen enkele bewijskracht ten aanzien van de problemen die u en uw gezin in 2010 in Armenië gekend zouden hebben omwille van uw politiek lidmaatschap en politieke ideeën.

Er moet dan ook worden besloten dat u niet aannemelijk maakt dat u zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Aangezien u behoudens voornoemde politieke motieven geen andere redenen inroept ter ondersteuning van uw asielaanvraag, toont u tot slot al evenmin concreet aan dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving met betrekking tot de subsidiaire bescherming zou lopen in uw land van herkomst.

Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw vrouw, I.(...) S.(...) (O.V. 6.758.294), besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet. Verzoeker meent tevens dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt en dat er nergens een individuele beoordeling werd gemaakt van zijn situatie. De bestreden beslissing is intern tegenstrijdig aangezien het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er enerzijds

van uitgaat dat zijn leven in gevaar was of minstens kon zijn en dat anderzijds de elementen van verzoekers asielrelaas niet zwaarwichtig genoeg zijn om te kunnen spreken van vervolging, hetgeen een interne tegenstrijdigheid is.

2.2.1. Verzoeker dient aan te tonen dat er in zijn hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor hij een gegronde reden heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat zijn vrees actueel is, hetgeen betekent dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn oordeel moet steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van zijn beslissing (artikel 48/5, §3, tweede lid van de vreemdelingenwet; zie ook: RvS 26 september 2008, nr. 186.532; J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 74-75). Deze stelling vloeit voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium “gegronde vrees voor vervolging” het wezenlijke is. Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is of de asielzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft voor een te verwachten risico van vervolging in zijn land van oorsprong. De vrees van verzoeker moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij hem aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

Te dezen moet worden vastgesteld dat de huidige situatie in Armenië van dien aard is dat personen met het voorgehouden profiel van verzoeker geen vervolging dienen te vrezen. Deze bevinding is gestoeld op de bij het administratief dossier toegevoegde informatie (Cedoca subject related briefing van 14 oktober 2010: “*Armenië, Beoordeling van de actuele vrees van politieke opposanten sinds de gebeurtenissen ivm de presidentsverkiezingen van februari 2008*”, stuk 18 van het administratief dossier). Diverse goedgeplaatste bronnen, zoals de voorzitters van verschillende Armeense mensenrechtenorganisaties, van oppositiepartijen en hooggeplaatste overheidspersonen en buitenlandse diplomaten bevestigen unaniem dat personen met het door verzoeker voorgehouden profiel, i.e. betrokken bij de oppositie bij de verkiezingen van 19 februari 2008 en de evenementen van maart 2008, alsook hun familieleden, niets meer te vrezen hebben sedert maart 2009 omwille van deze betrokkenheid en geen aanhouding of gerechtelijke vervolging meer riskeerden, gezien de personen die in deze context gearresteerd moesten worden al eerder werden gearresteerd. Ook konden personen met bovenstaand profiel probleemloos naar Armenië terugkeren, daar ze geen enkel risico meer liepen. De voorzitter van de gezaghebbende mensenrechtenorganisatie, zijnde het Helsinki Committee of Armenia (HCA), bevestigde zelfs dat er behalve twee welbepaalde oppositiemilitanten geen enkele militant/activist of eenvoudige sympathisant van de oppositie door de autoriteiten werd gezocht in verband met de gebeurtenissen volgend op de presidentsverkiezingen van 2008.

Voormelde informatie van het Commissariaat-generaal geeft eveneens duidelijk aan dat politieke opposanten in verkiezingstijd aan intimidatie kunnen worden blootgesteld. Dit was het geval tijdens de gemeenteraadsverkiezingen van 31 mei 2009 en tijdens de tussentijdse verkiezing van 10 januari 2010. Maar zodra de verkiezingen en de spanningen die ze met zich meebrengen voorbij zijn, wordt de situatie kalmer en worden opposanten niet politiek vervolgd. De enige situaties die een risico kunnen inhouden betreffen personen die actief deelnemen aan politieke acties. Deze geïsoleerde gevallen zijn zonder uitzondering bekend en worden breeduit aan het licht gebracht. Verzoeker brengt echter geen elementen bij die aantonen dat hij als een dergelijke uitzondering wordt beschouwd. Verzoeker weerlegt voormelde informatie, die door hem gekend is en waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich gesteund heeft, niet.

Wat betreft het document dat verzoeker aan de Raad per brief van 20 april 2011 bezorgde, stelt de Raad vast dat dit geen origineel exemplaar betreft, doch een fotokopie is. Aan een gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopie of faxkopie kan geen bewijswaarde worden verleend.

In het kader van de devolutieve kracht van het onderhavige beroep volstaat het voorgaande om te besluiten dat in hoofde van verzoeker geen vluchtelingenrechtelijke vrees in aanmerking kan worden genomen.

2.2.2. Ook inzake de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus rust de bewijslast op verzoeker. In het licht van de hierboven beschreven actuele situatie in Armenië en de hieraan gerelateerde ongeloofwaardigheid van het asielrelaas toont verzoeker niet aan waarom hij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet zou lopen.

2.3. Verzoeker kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER